

Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho (7. júna)

Rozjímanie na slávnosť
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho.
Navrhované témy sú: našou
cenou je Kristova krv; srdce,
ktoré nás neprestáva hľadať;
aby sme sa vydali na cestu späť.

07.06.2024

„MYŠLIENKY JEHO SRDCA z
pokolenia na pokolenie, aby ich
zachránil pred smrťou a v čase hladu
nakrmil“^[1]. Cirkev nám ponúka tieto

žalmistove slová, aby sme vstúpili do tajomstva Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a jeho lásky k nám. Pripomínajú nám, že Božie srdce ukrýva plány, ktoré zahrňajú osobné dejiny každého človeka; že sú to projekty slobody a života. „Nie sme náhodným a bezvýznamným produktom evolúcie. Každý z nás je plodom Božej myšlienky. Každý z nás je chcený, každý z nás je milovaný, každý z nás je potrebný“^[2].

Môžeme kontemplovať Ježiša na kríži, ktorý si nechal prebodnúť srdce, aby nám dal ďalší dôkaz, že nás bezpodmienečne miluje. Svätý Ambróz zdôrazňuje, že „tak ako Eva má pôvod v boku Adama, ktorý zaspal, tak sa Cirkev zrodila z prebodnutého srdca Krista, ktorý zomrel na kríži“^[3]. V istom zmysle môžeme povedať, že náš pôvod je v prebodnutom Ježišovom srdci. Náš život kresťanov pramení z tohto boku, ktorý je ako prameň, ku

ktorému sa môžeme stále vracieť, aby sme načerpali silu na našej ceste.

„Ježiš na kríži, so srdcom prebodnutým z lásky k ľuďom, je výrečnou odpoveďou na otázku o hodnote vecí a ľudí, tak, že slová sú tu úplne zbytočné. Ľudia, ich život a šťastie majú takú veľkú hodnotu, že sám Boží Syn sa vydáva, aby ich vykúpil, aby ich očistil, aby ich pozdvihol“^[4]. Pri oslave Najsvätejšieho Srdca Pána si uvedomujeme, že za utrpením a porážkou je niekto, pre koho sme nenahraditeľní. Preto práve v modlitbe, v tomto dialógu srdca s Kristom, môžeme vždy znovu nadobudnúť radosť a dôveru.

NIEKEDY môže byť náš pokoj ohrozený, keď objavíme prítomnosť hriechu v našom živote; možno sa to

stane vo chvíľach, keď upadneme do pokušenia a zapletieme sa do vlastných nerestí. Naozaj nenávidíme hriech, ktorý nás odvádza od Boha, ktorý ubližuje nám aj druhým, ale zdá sa, že z neho nevieme nájsť východisko. V takýchto chvíľach sa zdá, že naša vôľa je nečinná, a možno máme dojem, že sme v duchovnom živote paralyzovaní. Ak máme pocit, že naše srdce akosi nereaguje, môžeme si uvedomiť, že Ježišovo srdce je nežné a pokorné, je odpočinkom pre tých, ktorí sa k nemu utiekajú: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním“ (Mt 11, 28). Kristus je tiež dobrým pastierom, ktorý nás neustále hľadá, ktorý nám razí cestu v ústrety a opäť nás nesie na svojich pleciach. Vedomie, že jeho srdce nespí, aj keď sa zdá, že to naše je ďaleko, nás naplňa dôverou, aby sme svoje každodenné zápasy začali odznova.

„Srdce Dobrého pastiera nám hovorí, že jeho láska nepozná hranice, že sa nikdy neunaví a nikdy sa nevzdá (...) Sklonený je k nám, zvlášť zameraný na toho, kto je ďaleko; tam húževnato ukazuje ihlu svojho kompasu, tam zjavuje slabosť osobitnej lásky, pretože chce dosiahnuť každého a nikoho nestratiť“^[5]. Naše hriechy už nie sú dôvodom, ktorý by nás odrádzal od túžby byť s Bohom. Pán nám dovoľuje zakúšať slabosť a to nám otvára možnosť byť pokornými; počíta s naším úsilím, aby sme sa, hnaní jeho milosťou, mohli pozdvihnúť. Niekedy „sa dejiny spásy uskutočňujú *proti nádeji v nádeji* (Rim 4, 18), teda prostredníctvom našich slabostí. Veľmi často si myslíme, že Boh sa spolieha len na našu dobrú a víťaznú stránku, pokým v skutočnosti sa väčšina jeho plánov realizuje prostredníctvom a napriek našej slabosti“^[6].

NA KRÍŽI si Ježiš necháva prebodnúť bok kopijou: „Spasiteľovo otvorené Srdce priťahuje všetkých, aby s radosťou čerpali z prameňov spásy“^[7]. Kontemplácia Krista týmto spôsobom nám pomôže prebudiť odvahu a nájsť si cestu späť k priateľstvu s Bohom. „Nájsť si útočisko v jeho ranách na rukách, na nohách, v jeho boku,“ radí svätý Josemaría, „a tak sa posilní tvoja vôľa začať odznovu a opäť sa vydáš na cestu, s väčším odhodlaním a účinnosťou“^[8]. Ak sa chceme dostať z pasce sklúčenosti, najlepším liekom je menej myslieť na svoje obmedzenia a pokojne hľadiť na to srdce, ktoré sa nechalo prebodnúť hriechmi všetkých.

„Stále ťa sprevádzajú omyly a chyby,“ hovoril tiež zakladateľ Opus Dei, „a bolí ťa to! Zároveň však kráčaš s takou radosťou, akoby ti malo srdce vyskočiť. A pretože tvoje neúspechy ťa bolia — bolesťou z lásky — už ťa

neoberajú o pokoj“^[9]. Boh nechce, aby nás naše hriechy naplňali smútkom alebo aby boli bremenom, ktoré nesieme s únavou. Preto nám zanechal spoveď, aby sme mohli znovu získať radosť tak často, ako to potrebujeme. Kajúcnosť, smútok nad vlastnými chybami, je vlastný zamilovanému srdcu; nie je to pocit, za ktorým sa skrýva istá sklúčenosť z toho, že sme nežili podľa očakávaní iných – alebo nás samých: je to smútok, ktorý je ovocím lásky k Bohu, ktorý pre nás robí všetko potrebné.

V Kristovom srdci sa vždy budeme mať kam vrátiť. Stačí sa stať malým a vstúpiť tam prostredníctvom pokory. A ak sa nám niekedy bude zdať ťažké nájsť cestu späť, môžeme sa spoľahnúť na Máriinu pomoc: ona nám svojím materinským pohľadom ukazuje cestu, ako vstúpiť do otvoreného boku svojho syna.

[1] *Rímsky Misál*, slávnosť
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho,
úvodný spev (Ž 33, 11.19).

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[3] Porov. Svätý Ambróz, *Expositio evangelii secundum Lucam*, 2, 85-89, citované v *Katechizme Katolíckej Cirkvi*, č. 766.

[4] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 165.

[5] František, *Homília*, 3-VI-2016.

[6] František, *Patris Corde*, bod 2.

[7] *Rímsky Misál*, slávnosť
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho,
Prefácia.

[8] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XII. zastavenie.

[9] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 861.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/slavnost-najsvatejsieho-
srdca-jezisovho-7-juna/](https://opusdei.org/sk-sk/article/slavnost-najsvatejsieho-srdca-jezisovho-7-juna/) (17.03.2026)